

ROMAAN



Edenbrooke



JULIANNE DONALDSON

Originaali tiitel:

JULIANNE DONALDSON

EDENBROOKE

2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik tegelased ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle

Tõimetanud Kaie Nõlvak

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Shadow Mountain

Pildid kaanel: Lisa Kimmell/Stone/Getty Images ja Shutterstock Images

Copyright © 2012 Julianne Clawson Donaldson

Published by license with Shadow Mountain.

ALL RIGHTS RESERVED. No part of this work may be reproduced in any form or by any means without permission in writing from the publisher.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B02369820

ISBN 978-9949-82-561-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

SUGULASHINGEDELE KŌIKJAL

1. PEATÜKK

MINU tähelepanu hajutas tamm. Vaatasin selle laia roheline võõra all kõndides üles. Tuul sasis okste küljes lehti ja ma sain seda nähes aru, et polnud väga kaua niimoodi keerelnud nagu need lehed. Seisatasin puu all ja püüdsin meenutada, millal ma viimati tundsin vajadust end keerutada.

Ja siis härra Whittles mulle ligi hiiliski.

„Preili Daventry! Milline ootamatu meeldiv üllatus!“

Võpatasin üllatunult ja otsisin pilguga ärevalt tädi Ameliat, kes oli ilmselt mööda kruusateed edasi läinud, kuni mina puu varjus seisin.

„Härra Whittles! Ma... ma ei kuulnud teid tulemas.“ Tavaliselt kuulasin ma vähemalt ühe kõrvaga tema lähenemise helisid, aga tamm oli täna mu tähelepanu hajutanud.

Ta naeratas säravalt ja kummardas nii sügavalt, et korsett kriuksus. Tema lai nägu läikis higist, hõredad juuksed olid üle pea silutud. Ta oli minust vähemalt kaks korda vanem ja tobedam, kui ma taluda suutsin, aga tema eemaletõukavatest omadustest kõige jõledam ja samas kõige paelavam oli tema suu. Kui ta kõneles, liikusid tema huuled nii, et huulte servadesse ja suunurkadesse kogunes ila.

Püüdsin mitte vahtida, kui härra Whittles jätkas: „Imeline hommik, eks ole? Tahaksin lausa öelda: „Oo, milline imeline hommik, oo, milline imeline päev, millise imelise daamiga ma

kohtusin, näe!“ Ta kummardas, nagu ootaks aplausi. „Aga mul on teiega täna jagada midagi enam kui lauluridu. Ma kirjutasin teile uue luuletuse.“

Astusin sammu selles suunas, kuhu mu tädi arvatavasti läks. „Mu tädi kuulab teie luuletust hea meelega, härra Whittles. Ta on vaid mõned sammud meist eespool.“

„Aga, preili Daventry, ma loodan ju teile oma luuletusega heameelt valmistada.“ Ta astus mulle lähemale. „See ju valmistab teile heameelt, eks?“

Peitsin käed selja taha juhuks, kui ta üritab neist kinni haarata. Ta oli seda varem teinud ja see oli äärmiselt ebameeldiv. „Kardan, et ei hinda luuletusi nii kõrgelt kui mu tädi...“ Vaatasin üle õla ja ohkasin kergendunult. Mu vanatüdrukust tädi kiirustas mööda teed tagasi minu poole. Ta oli suurepärane saatjajadaam – asjaolu, mida ma polnud kuni selle hetkeni päriselt hinnata osanud.

„Marianne! Seal sa oledki! Oh, härra Whittles. Ma ei tundnud teid nii kaugelt ära. Mu nägemine pole just kõige parem...“ Amelia naeratas mehele rõõmsalt. „Olete te uue luuletuse kirjutanud? Mulle nii meeldivad teie luuletused. Te ikka oskate sõnu seada.“

Mu tädi sobiks härra Whittlesile täiuslikult. Tema kehv silmanägemine muutis mehe vastumeelsed näojooned meeldivamaks ja kuna mu tädil oli peas rohkem juukseid kui aru, ei ärritanud teda ka härra Whittlesi tobe käitumine nii nagu mind. Olin tegelikult mõnda aega üritanud härra Whittlesi tähelepanu endalt täidile suunata, aga seni polnud see õnnestunud.

„Mul on tõepoolest uus luuletus.“ Härra Whittles võttis kuuetaaskust paberilehe ja silus seda armastavalt. Ta niisutas huuli, nii et suur süljepiisk jäi suunurka rippuma. Ma vahtisin seda, ehkki ei tahtnud. See väreles, kui ta lugema hakkas, aga ära ei kukkunud.

„Preili Daventry on siiras ja kaunis, silmade värv temal nii sulnis! Mitte päris rohelised ega ka pruunid, need on merekarva ja suured.“

Kiskusin pilgu värelevalt süljepsiisalt lahti. „Kui tore. Merekarva. Aga minu silmad on pigem hallid kui sinised. Mulle meeldiks luuletus, kus mu silmad on hallid.“ Naeratasin süütult.

„J-jah, muidugi. Olen palju kordi endamisi mõelnud, et teie silmad on hallid.“ Ta kibrutas korraks laupa. „Ahhaa, käes! Kirjutan, et need on tormise mere karva, sest tormine meri tundub tihti hall. See on lihtne muudatus ja ma ei pea tervet luuletust ümber kirjutama, nagu viimasel viiel korral on juhtunud.“

„Kui kaval teist,“ pomisesin ma.

„Tõepoolest,“ sõnas tädi Amelia.

„See pole veel kõik. Preili Daventry on siiras ja kaunis, mu jumaldan tema juukseid malbeid! Need sätendavad küünlavalgel, nende merevaigutoon on nii karge.“

„Tubli,“ ütlesin mina. „Aga ma ei teadnudki, et mu juuksed on merevaigukarva.“ Vaatasin tädi poole. „Kas sina oled kunagi sellele mõelnud, tädi Amelia?“

Ta kallutas pea küljele. „Ei ole.“

„Näete? Vabandage, et ma pole teiega nõus, härra Whittles, aga mul on tunne, et teie parimaid töid on oluline viimistleda.“

Ta noogutas. „Kas te eelistaksite, kui võrdleksin teie juukseid oma hobuse värviga?“

„Jah,“ ohkasin ma. „See on palju parem.“ Hakkasin sellest mängust tüdinema. „Ehk peaksite kohe koju minema ja selle ümber kirjutama.“

Tädi tõstis sõrme. „Aga ma olen tihti mõelnud, et su juuksed on meekarva.“

„Mesi! Jah, just nimelt.“ Härra Whittles kõhatas. „Need sä-tendavad küünlavalgel, nende *meetoon* on nii karge.“ Tä naeratas nii, et kogu ilane suu oli avatud.

Neelatasin kramplikult. *Kuidas* sai ühel inimesel nii palju sülge tekkida?

„Nüüd on see täiuslik. Loen selle reedel Smithide õhtusöögil kõigile ette.“

Ma tõmbusin sisimas kõssi. „Oh, see rikuks kõik ära, härra Whittles. Nii ilus luuletus peaks jääma ikka enda teada.“ Sirutasin käe paberilehe poole. „Kas ma saaksin selle endale, palun?“ Tä kõhkles ja andis selle siis ära. „Täna,“ ütlesin ma siiralt.

Tädi Amelia uuris härra Whittlesilt tema ema tervise kohta. Kui mees hakkas ema jala mädanevat haavandit kirjeldama, hakkas minul kõhus keerama. See oli lihtsalt liiga jälk. Tähelepanu mujale suunamiseks eemaldusin neist ja vaatasin taas tamme, mis oli varem mind köitnud.

See oli uhke puu ja see tekitas minus uuesti igatsuse maaelu järele. Lehed keerlesid tuule käes ja ma esitasin endale küsimuse, mis oli mulle veidi varem mõtteainet andnud. *Millal* mina viimati keerlesin?

Keerutamine oli kunagi olnud minu harjumus, ehkki vanaema peaks seda halvaks harjumuseks, kui sellest teaks. See oli olnud kaaslasteks mu teistele harjumustele, nagu tundide kaupa raamatuga viljapuuaias istumine või oma mära seljas üle põldude kihutamine.

Ma keerutasin end vist viimati vähemalt aasta ja kaks kuud tagasi. Aasta ja kaks kuud tagasi viidi mind mu kodust minema, ehkki ma alles leinasin, ja saadeti vanaema juurde Bathi, samas kui isa läks Prantsusmaale omal moel leinama.

Aasta ja kaks kuud – kaks kuud kauem, kui ma olin algselt kartnud, et pean selles lämmatavas linnas passima. Ehkki mulle

polnud kunagi antud põhjust nii arvata, olin lootnud, et aasta eraldi leinamist on piisav karistus. Ja nii olin ma kaks kuud tagasi, oma ema surma-aastapäeval oodanud terve päeva, et isa tagasi tuleks. Olin korduvalt ette kujutanud, et kuulen teda uksele koputamas, ja kuidas mu süda siis rinnus hüppaks. Olin kujutlenud, kui kiiresti ma jookslen ust avama. Olin kujutlenud, et ta naeratab mulle, teatades, et tuli mind koju viima.

Ometi ei olnud ta sel päeval kaks kuud tagasi tulnud. Olin terve öö istunud küünlavalgel voodil, oodates, et uksele koputatakse, mis tähendaks pääsemist sellest kuldsest puurist, aga hommik koitis ja keegi ei koputanud.

Ohkasin, jälgides tuule käes tantsisklevaid rohelisi lehti. Mul polnud kaua aega olnud põhjust keerutada, ja kui seitsmeteist-aastaselt pole põhjust keerutada, siis see on tõsine probleem.

„Immitseb.“ Härra Whittlesi hääl köitis taas mu tähelepanu. „Immitseb välja.“

Tädi Amelia oli näost kergelt roheline ja tõstis kinnastatud käe suu peale. Otsustasin, et on aeg sekkuda. Võtsin tema käe alt kinni ja ütlesin härra Whittlesile: „Mu vanaema ootab meid. Vabandage.“

„Loomulikult, loomulikult,“ vastas ta, kummardades taas nii, et korsett valjusti kriuksus. „Loodetavasti kohtume peagi, preili Daventry. Ehk Pump Roomis?“

Loomulikult pakub ta järjekordseks „juhuslikuks“ kohtumiseks Bathi seltskonnaelu keskust. Ta tundis mu harjumusi hästi. Naeratasin viisakalt ja jätsin meelde, et vähemalt järgmise nädala jooksul ma Pump Roomi teed jooma ei lähe. Tõmbasin siis tädi Amelia laia rohelise mururiba poole, mis kaardus elegantselt poolringis võikollaste kivide ümber, ent luksus ei muutnud asjaolu, et Bath elas üle oma kõige kehvemaid aegu. Igatsesin elu maal nii meeleehtlikult, et kibelesin sinna tagasi päeval ja ööl.

Vanaema oli külalistoas ja luges kirja, istudes oma toolil nagu troonil. Tä kandis alles musti leinariideid. Minu sisenedes tõstis ta pea ja libistas kriitilise pilgu minust üle. Tema hallide silmade pilk oli terav ja talle ei jäänud midagi märkamata.

„Kus sa terve hommiku olid? Lippasid mööda põlde ringi nagu mõni talulaps?“

Esimest korda seda küsimust kuuldes olin hirmu tundnud. Nüüd naeratasin, sest teadsin, et see on meie omavaheline mäng. Sain aru, et vanaemale meeldis vähemalt korra päevas üks korralik sõnalahing. Sain ka aru sellest, ehkki ma seda talle kunagi ei ütleks, et tema karm pealispind varjas seda, mida tema pidas kõige suuremaks nõrkuseks – lahket südant.

„Ei, seda teen ma ainult paaritutel kuupäevadel, vanaema. Paaris kuupäevadel õpin lehma lüpsma.“ Kummardusin ja suudlesin teda laubale. Tä haaras korraks mu käest kinni. See oli tema puhul kõige suurem kiindumusavaldus.

„Hmhh. Sa vist pead end vaimukaks,“ tähendas tä.

„Tegelikult mitte. Lehma lüpsmine nõuab palju harjutamist. Ma olen praegu selles kohutavalt kohmakas.“

Nägin, et lihased ta suu ümber värelevad, mis tähendas, et vanaema üritas naeratust tagasi hoida. Tä sikutas oma pitssalli ja andis mulle märku istuda enda kõrvale.

Kiikasin serveerimislaual olevaid kirju. „Kas mina sain täna kirju?“

„Kui sa pead silmas oma kasutatut isa, siis ei saanud.“

Püüdsin pettumust varjata. „Tä ilmselt reisib. Ehk pole tal võimalik kirjutada.“

„Või on ta enesekeskses leinas oma lapsed unustanud,“ pomises vanaema. „Jättis oma kohustused kellegi kaela, kes seda ei soovinud, eriti sellises vanuses.“